

ON YEDİNCİ YAŞ GÜNÜ

Henüz güneş doğmamıştı.Gece karanlığı yerini tan aydınlığına bırakmıştı.Odadaki ikili koltuğun arkasında ,pencereyi sıkı sıkıya kapatan beyaz güneşliğin aralığından güneşin ilk ışıkları sızdı,sızacaktı.Şimdi perde daha bir beyazdı.Berin gecenin geç saatinde sızıp kaldığı kahverengi deri koltuktan başını kaldırdı.Kısık,yarı uykulu gözleriyle sol kolundaki saatine uzaktan baktı.Gözlüksüz yakını göremediği için saatini biraz daha geriye götürdü.Yine göremedi.Odadaki aydınlık,küçük rakamları görmesi için yeterli değildi.Koltuktan doğruldu.Perdeyi hafif araladı.Kolunu pencereye yaklaştırdı.Biraz daha aydınlanan saatine bakıp, ”Saat altı.Daha çok erken.” dedi.Başını tekrar yastığa bıraktı.Kalkmasına daha bir saat vardı.Uyuyakalırım kaygısıyla yatmaktan vazgeçti.Oturdu.Yer yer beyazlar düşmüş,seyrek,siyah,dağınık saçlarını iki eliyle kulaklarından arkaya atıp topladı.Aklı karşı odada kalmıştı.Onu merak etti.

Oturduğu yerden kalktı.Yer yer kendini salıvermiş, eski, ahşap yer kaplamaları ses çıkarmasın diye parmak uçlarına basarak küçük adımlarla koridorun diğer tarafındaki odaya yürümeye başladı.Odaya yaklaştığında hafif aralık kapıdan içerideki televizyonun sesi geliyordu.İlgisini çeker umuduyla bir çocuk filmi kanalını gece boyunca açık bırakmıştı.Kapıyı birazcık araladı.Sessizce içeri girdi.Uyuyordu.Oda darmadağınktı.Bir savaş alanını andırıyordu.Dört bir yan küçük,değişik renklerde çok sayıda plastik toplarla doluydu.Aralarında,onlar kadar çok ,onlar kadar renkli irili ufaklı lego parçaları göze çarpıyordu.Ayaklarıyla yerdekileri hafifçe iteleyip kendine yol açtı. Yine küçük adımlarla yürüyüp çift kişilik yatağı karşıdan gören televizyonu kapattı.Etraftaki dağınıklık biraz toparlansın diye, siyah uzun saçlı bir goril maskesini yerden kaldırdı.Yatağın başucunda ,komidinin üstünde iki maske daha vardı.Biri;tek gözlü korsan,diğeri bir berduş maskesi.Üçünü de komidinin alt çekmecesine yerleştirdi.Yatağın başında durdu.Onu seyre daldı.Öpmek istedi.Ama uyanmasın diye dokunmadı.

Yatakta sırtüstü,bir bacağı dümdüz uzanmış, diğer bacağı dizinden ve kalçasından karnına çekilmiş,başı diğer tarafa dönük yatıyordu.Elinde ,iki elinin ince ,güçsüz parmaklarıyla sıkı sıkıya tuttuğu kiraz ağacı dalından yapılmış bir baston vardı.

Her sabah, kapısına yaklaştığında Berin'in sıcaklığını,kokusunu hisseder ve her zaman odasına girdiğinde yatakta onu gözleri açık karşılardı.Berin'i görmenin verdiği mutlulukla gözleri ışıldar,yataktan kalkmaya çalışır ,el bileklerinin kalınlığındaki ince,güçsüz bacakları her seferinde buna izin vermezdi.Becerememenin verdiği hüznün tüm ağırlığı ile gözlerine çöker,umutsuzluk onu tekrar yatağa çekerdi.Ama Berin avuçlarıyla başını okşamaya başladığında kısa,kalın,çatık kaşları düzleşir,yüzündeki gerginlik silinir,gözleri tekrar ışı ışı olurdu.Dün gece sabaha birkaç saat kala ,yorgunluktan güçsüz kalıp uykuya dalmıştı.Halen derin uykudaydı.

Birkaç gündür çok huzursuz ,çok saldırgandı.Dün gece daha da saldırgandı.Gece boyunca sürekli bağırdı.

Eline verilen her şeyi reddetti, atmaya çalıştı.Berin; eşi Suat'la onu sakinleştirmek için her yolu denedi.

Renkli toplar,legolarla oynadılar.Maskeler takıp,odayı bir tiyatro sahnesine çevirdiler.Gece boyunca ,şimdiye kadar buna benzer gecelerde sahneledikleri tüm oyunları oynadılar.Hiçbiri onu sakinleştirmeye yetmedi.Sonunda,elindeki bol budaklı kiraz ağacı dalı bastonun budaklarına teker teker dokunarak uyuya kalmıştı. Geçen yıl Türkiye'ye,Hollanda'dan Gaziantep'e izne gittiklerinde,onu, Boran'ı büyükbabanın yatağında yatırmışlardı. Bir gün ; yatağın başucundaki,büyükbabanın bastonunu eline geçirmiş gün boyu onunla oynayıp uyukuya kalmıştı.Sonra tatil boyunca bastonu elinden bırakmamıştı.Büyükbaba bu çocuk artık yürümek istiyor deyip bir baston daha hediye etmişti.Aynı baston dün gecenin finalini yapmıştı.

Sabah erkenden işe gideceğinden ,Berin;Suat'ı geçen gece en üst kattaki yatak odasına yalnız göndermişti.Kendisi de yan odada kahverengi koltukta,Boran uyuduktan sonra sızmıştı.

Berin ve Suat birinci kuşak Hollanda doğumluydular.Suat baba mesleğini devam ettiriyordu.La Haye'de Kuzey Park Mezarlığının yakınında bir mermer mezar yapım evinde çalışıyordu.

Berin, Boran'ın yatağına eğildi.Her zamanki yaptığı gibi, avuç içini birazcık taşacak kadar küçük kafasını elleriyle tutmak istemedi.Sadece düz,sıkı,zeytin karası saçlarına hafifçe dokunuverdi.Uzaktan bir öpücük gönderdi Borana.Boran'ın çatık kaşları,gergin yüzü uykuda bile

huzursuz olduğunu gösteriyordu.

Berin, "Bebeğim benim.Seni çok seviyorum." dedi fısıldıyarak.Sonra, "Bugün bebeğimin doğum günü." sözcükleri döküldü dudaklarından.Berin'in yüzünü bir derin hüzün kapladı.İki damla iri gözyaşı döküldü yatak çarşafına.Boran hissedebilir ,görebilir düşüncesiyle başını yana çevirdi,elinin tersiyle gözyaşlarını sildi.

Bu gece ,Kuzey Denizi sahilinde ,Scheveningen'de bir Türk restoranında Boran'ın doğum günü yemeği vardı.Tüm dostlarını,okuldaki arkadaşlarını,öğretmenlerini,bakıcılarını davet etmişlerdi.

Gözleri yaşlı,komidinin üstündeki Boran'ın okul izlem defterini aldı,yatağın ayak ucuna oturdu.Engelliler okulunda bakıcı eğitimcilerin Boran'la ilgili aldıkları notları gecedeki beri kaç defa okuduğunu bilmiyordu.Tekrar okumaya başladı.Üç gündür arkadaşlarıyla oyunlara katılmadığını,el beceri egzersizlerini yapmayı reddettiğini,gün boyunca hareketsiz oturduğunu not etmişlerdi.Ayrıca çok sinirli olduğu için ,öğrencilerin denge kazanmaları amacıyla iki günde bir at binmeye götürüldükleri çiftliğe geçen gün götürülmemişti.Son not olarak bakıcı eğitimcilerden biri,Berin'e bugün için okulda görüşme isteğini belirtmişti.

Boran,zihinsel ve bedensel engelliydi.On yedi yaşına basmıştı.Ama,üç yaşında bir çocuk gibiydi.Berin'in gözünde ve aklında bebek kalmıştı hep.Onun için,bebeğim diye seslenir,bebeğim diye severdi.On yedi yıllık yaşamına sığan bir dizi ameliyat vardı.Kafa kemiklerindeki eklemeler erken kapandığı için,beyin gelişimi normal seyrinde olsun diye üç defa eklem açma ameliyatı geçirmişti.Hiçbir gelişme olmamış,beynin gelişimi,büyüyen bedenine inat üç yaşında kalmıştı.Küçük beyni,büyük bedenini artık taşıyamıyordu.Yutma refleksi zayıf olduğu için,akan salyalarını azaltmak için çift taraflı tükrük bezlerine müdahale edilmiş,en son olarak yatalak halinden onu kaldırmak için ayak bileklerindeki aşıl tendonlarına ameliyat yapılmıştı.Son ameliyat onu yataktan kaldırmıştı.Ancak,özel destekli ayakkabılar,bir yürüteç ve bir yardımcının eşliğinde yeni yürümeye başlayan bir çocuğun küçük ,korkak adımlarıyla yürüyebiliyordu.

On yedi yıldır,sevgi ve acıma duygusu,günün her saat her dakikasında bütün benliğine hakim olmuştu Berin'in.Boran'a yoğunlaşmış bu iki duyguyla yaşıyordu.Bu şekilde yaşamasında,yıllar önce Türkiye'de empati ile ilgili katıldığı bir seminerde duydukları ve daha sonra bu konuda,okuduğu kitaplar etkili olmuştu.Berin'e göre,empati gerçek acımayı doğurmaktaydı.Basit acıma duygusunda empati yoktu.Basit acıma duygusu bencildi.Gerçek acıma duygusu,sevgi dolu,yardımsaver,üretkendi.Her ne şekilde olursa olsun,bir annenin acı çeken hasta yavrusuna yaklaşımında daha yoğun bir sevgi,daha yapıcı bir üretkenlik hakimdi.Empatik düşünce çatısının altında,hele hele engelli bir yavruyla bir anne, sevgiyle kuşatılmış bir beraberlikte tek vücutlardı.Daha önce zaman zaman ve dün akşam daha yoğun bir şekilde yaşadıklarını ancak ve ancak anne sevgisiyle birlikte empatik bir düşünce ve davranış sırtlayabilirdi.

Yatak ucundan kalktı.Boran'ın yanına uzandı.Bir öpücük kondurdu yanağına yavaşça.Boran'ın göz kapakları hafifçe aralandı."Günaydın bebeğim,şimdi okul vakti." dedi Berin.Dün geceki gerginlik,halen yüzünden silinmemişti.Daha önceleri annesini gördüğünde yataktan kalkmaya çalışan Boran'da hiç bir hareket yoktu.Daha fazla birşey demeden yataktan oturmasına yardım etti.Oturur durumda giydirdi.İkinci kattan,alt kata merdiven boyunca yan duvara monte edilmiş tek kişilik açık asansör koltuğa oturtup alt kata indirdi.Tam indiklerinde sokak kapısı da çalmıştı.Aceleyle ayakkabılarını giydirip kapıyı açtı.Uzun boylu,uzun sarı saçlı,mavi gözlü,kalın sarı bıyıklı,kaslı servis taşıyıcısı Kevin karşıındaydı.Berin'in gözleri,sokak kapısına yakın park eden servis aracının sağ yanındaki koltuğa takıldı.Boran da gözlerini aynı yere dikmişti.Sanki ikiside aynı yere merakla bakarken aynı şeyleri düşünüyorlardı.Sophie bugün de yoktu.Güzel,sarı saçlı,çilli Sophie.Servisteki yeri Boran'ın karşıındaki koltuktu.Okulda da dört kişilik aynı gruptaydılar.Her sabah,arabada karşılıklı oturup,kemerleri bağlandığında birbirinin yüzüne bakıp ,yol boyunca kafalarını ileri geri sallayıp anlamsız sesler çıkararak sesli sesli gülerlerdi.Berin Kevin'e,"Sophie'yi bir haftadır göremiyorum.Birşey mi oldu?" dedi."Sophie çok hastaymış.Bir süre daha okula gelemeyecekmiş."Boran çaresizce Kevin'in ellerinden tuttu.Servis aracına doğru yürüdüler.Arkalarından,Berin;"Akşam ,Boranı ben alacağım Kevin.Bu akşam doğum gününe sizi de bekliyorum " diye bağırdı.

Akşam eve döndüklerinde daha güneş batmamıştı.Berin arabanın arka kapısını açtı.Kemerini

çözüp, ayaklarını dışarıya alıp yere bastırıldı. Her iki elini tutarak hem arabadan çıkmasına hem de ayakta durmasına yardımcı oldu. Berin'in ellerini o kadar sıkı tuttu ki Berin'in canı yandı. Her zaman ya eline tutuşturulan ya da ince, uzun, cansız, titrek parmaklarıyla zorlukla kavrayabildiği her nesneyi bırakmamacasına sıkıca tutardı. Bu kez annesinin ellerini sıkıca tutup yüzüne acı acı baktı. Kaşları çatılmış, alını kırışık, zeytin siyahı gözleri bir gece kadar kararmış esmer teninde sanki kaybolmuştu. Acı çektiği her halinden belliydi. Evin kapısına kadar yüzleri birbirine dönük küçük adımlarla yürüdüler. Yüz yüze yürürken arada yüzündeki acı silinip yalvaran bakışlarla ,Berin'e çaresizce bakıp ondan yardım istiyordu .Berin çaresizliğinden kahroluyordu. Konuşamayan bebeğinin yüzüne ,gözlerinin içine şefkatle bakıp onu rahatlatmaya çalışıyordu.

Eve girdiklerinde onu, salondaki koltuklardan birisine oturttu. Yeni birşeyler giydirip erkenden yola çıkacaklardı. Üst kattan, doğum gününde Boran'a giydireceği yeni giysileri getirmek için yukarı kata çıktı. Aşağıya indiğinde Boran yerinde yoktu. Bir elinde askıda gömlek ve pantolon, bir elinde yeni boyanmış, kahverengi, ortopedik ayakkabı ile oğlunu bıraktığı koltuğa bakarak hareketsiz kaldı. Şaşkındı. Başını çevirdi. Salonun dört bir köşesine baktı. Hiçbir yerde yoktu. Tüm bedeni titremeye başladı. Ellerindekiler yere düştü. "Boran, bebeğim .Neredesin?" diye bağırdı. Şuursuzca içeride koşturmaya başladı. Salondan arka bahçeye açılan kapıyı

kontrol etti. Kilitliydi. Hızla üst kata çıkan merdivenleri tırmandı. Odasında yoktu. Nikel kaplı metal yürüteci aradı. O da yerindeydi. "Aptallık işte" dedi. Yürüyemeyen, ancak yürüteçle ,başka birisinin yardımıyla yürüeyebilen bir kişi yukarı kata nasıl çıkabilirdi. Koşarak aşağıya indi.

Bahçe kapısına yakın yerleştirilmiş yemek masasının sandalyelerinden birinin olmadığını farketti. Hemde Boranı oturttuğu koltuğun yanındaki sandalye. Dış kapıya doğru koştu. Kapı hafif aralıktı. "Aman Allahım!" dedi. Halen titriyordu. Dış kapı girişinde bıraktığı ayakkabılarını bile giyemedi. Dışarıya fırladı. Gün boyu koyu yağmur bulutlarının arasından bir görünüp bir kaybolan güneş çoktan batmıştı. Gündüz yağmayan yağmur da başlamıştı. Yağmurun daha da ağırlaştığı kurşini hava Berin'in üzerine tüm ağırlığı ile çökmüştü. İçindeki korkunun karanlığıyla ,hava daha da kararmıştı. Gözlerine siyah bir perde çekilmişti sanki. Sokağın, kanallara çıkan tarafına doğru şuursuzca koşmaya başladı. Islak saçlarından yüzüne dökülen yağmur damlalarını, çıplak ayaklarındaki ıslaklığı hissetmiyordu artık. Gözyaşları, yağmur damlalarına karışıyordu. Gökyüzü Berin'le ağlıyordu sanki. Bir pus perdesinin arkasında gibiydi. Boran'ın kaçırılmış olduğunu düşündü. Televizyon programlarında, haberlerde seyrettiği organ mafyası tarafından kaçırılan çocuklar, fidye koparmak için alıkonulan insanlar geldi aklına. Çünkü ,engelli bebeğinin tek başına dışarı çıkması mümkün değildi. Koşarak sokağın sonundaki caddeye kısa sürede çıktı.

Yağmur daha da şiddetlenmişti. İnsanlar ,sığınmak için ,bir çatı sundurması, bir kapı aralığı, bir tramvay ya da otobüs durağına doğru koşuyorlardı. Kanal boyundaki üç nolu tramvay durağı tümüyle doluydu. Berin durak dışında kalmış, birbirine sarılmış genç bir çiftte yaklaşıp "Bebeğim kaçırıldı. Gördünüz mü onu?" dedi. Şaşkınlıkla ve merakla baktılar Berin'e. Açıklama gereğini düşündü. "Siyah saçlı, esmer bir yetmiş boyunda bir erkek." Daha da şaşkın, erkek olanı yanındaki kıza dönüp, "Aklımı yitirmiş galiba ." dedi. Duraktakiler etrafına toplanıp sessiz ve tepkisiz onu seyre daldılar. Kısa sürede gelen tramvayla birlikte durak boşaldı. Sadece az önce insanlar arasında kaybolan sokak kedisi kalmıştı durakta. Caddeye paralel kanal boyunca koşmaya başladı. Yorgun, çıplak ayakları, daha da ağırlaşan ıslak bedenini zorla taşıyordu. Nefes nefese kaldı. Kanal boyundaki kanal içinde yerleşik ahşap çingene evlerinden birinin kapısına çöktü. Tek odalı evin sundurmasının altında oturup yağmur altında ,kanala bakan yan korkulukları süsleyen begonvillere bakıp kalın sarımlı esrarlı sigarasını çekerek keyif yapan yaşlı çingene kadını onu fark etti. Dışarıya çıkıp Berin'e yaklaştı. "Ne oldu? Hasta mısın?" dedi. Berin kısık sesiyle, "Bebeğim, Boran'ım!" Çingene kadın, merakla "Terk mi edildin?" Elindeki sigarayı ona uzattı. Dumandan rahatsız oldu. Öksürmeye başladı. Yerden kalktı. Çingene kadının yüzüne bakmadan ağır ağır yola koyuldu. Az ilerde, kanalın bu yanını karşıya bağlayan ahşap köprüünün korkuluklarına tutunarak karşı tarafa geçti. Karşıdaki sıralı birahanelerden köprüye yakın olanının önünde yağmuru seyredip biralarını sigaralarıyla yudumlayan kırmızı yüzlü, şişman orta yaşlı üç kişi şakalaşıp gülüşüyorlardı. Onlara yaklaştı. "Oğlum, bebeğimi kaçırdılar. Göreniniz oldu mu?" Ayakta

duramıyordu.Tekrar yere çöktü.Adamlar ,biralarını,sigaralarını yandaki masaya bırakıp Berin'e yaklaştılar.İçlerinden kalın sarı bıyıklı olanı,"Polise haber verdiniz mi?" Polise haber vermek aklına bile gelmemişti Berin'in yaşadığı şokla."Bize oğlunu tarif et,polisi arayalım."dedi aynı adam.Suat'ı aramak geldi aklına Berin'in.Elini cebine attı.Telaşla,ne çantasını,ne telefonunu ne de evin anahtarını almıştı yanına."Affedersiniz önce eşimi arayacağım, ama telefonum yok."dedi adama.Adam cebinden çıkardığı telefonu uzattı.Berin titreyen parmaklarıyla tuşlara basamıyordu.Adam telefonu aldı."Eşinin numarasını söyle biz arayalım ."dedi.Berin'in söylediği numaraları tuşlayıp telefonu tekrar verdi.Suat telefonun diğer tarafında,merakla "Nerdesin hayatım?Telefonun cevap vermiyor.Evdeki de öyle."diye sordu.Nasıl söyleyeceğini bilemiyordu.Suat çok sinirli biriydi.En ufak bir olumsuzlukta,çabucak parlar,etrafa bağırıp çağırırdı.Hele böyle bir durumda Berin başına gelebilecekleri kestiremiyordu.Ama kötü birşeyler olabileceğini hissediyordu. "Boran..."dedi.Sonunu getiremedi."Ne oldu Boran'a?"Cesaretini topladı."Boranı kaybettim. Kaçırdılar onu."Ağlamaya başladı. "Neler diyorsun hayatım? İyi misin?" Berin,Suat'ın yumuşak tonda ,kızgınlık içermeyen tepkisine şaşırılmıştı.Halen ağlıyordu."Ağlama güzelim.Boran yanımda ."dedi Suat.Berin daha da şaşırıldı."Dalga geçme Suat.Bebeğimiz kayboldu diyorum sana." "Şimdi neredesin?" "Kanal boyunda,üç nolu tramvay durağının karşısındaki köprüdeyim." "Çok yakınındayım.Yerinden ayrılma."

Berin adama telefonunu verdi.Suat,Berin'i orada görmemeliydi.Koşar adımlarla köprüye hareket etti.Birde onu birahänenin önünde adamlarla gördüğünde açıklama yapmak istemiyordu.Suat geldiğinde,Boran yanında değildi.Berin,telaşla"Boran nerede Suat?Benimle beraber diyordun."Suat bir süre cevap vermedi.Hafif bir gülümsemeyle Berini süzüyordu.Suat,"Gel hele bin arabaya"dedi.Berin arabaya bindi."Halen cevap vermiyorsun soruma.Bebeğim nerede?Sen mi aldın onu evden?Bu bir şaka mı?" "Hayır canım.Ben almadım Boran'ı.Ortada şaka da yok."Suatın yüzüne baktı.Ne bir kızgınlık nede üzüntü vardı.Aksine gülümsemeye devam ediyordu.

Araba hareket etti, Kuzey Parkı yoluna saptı.Berin,"Nereye gidiyoruz?Eve gitmiyor muyuz?"dedi.Suat cevap vermedi.Yağmurla birlikte fırtına da başlamıştı.Yolun sağında Kuzey Parkı'nı boydan boya kaplayan parşömen ağacı gövdelerinden kopan kabuklar ,rüzgarın etkisiyle levha levha savrulup sonrada ıslanıp asfalta yapışıyordu.Üzerlerine düşen yağmur damlalarıyla sanki birşeyler yazılıyordu üzerlerine.Berin arabanın altında hızla kaybolan ıslak levhalara gözünü kırpmadan bakıp tekrar sordu Suat'a."Nereye gidiyoruz?"Suat,"Merak etme.Biraz sonra oğlumza kavuşacaksın."dedi.O sırada,Kuzey Parkını geçmiş parkın bitimindeki şehir mezarlığının ana giriş kapısından araba içeri girmişti bile.Berin , bu sefer Suat'ın yüzüne endişe ve korku dolu bir bakış attı."Yoksa kötü birşey mi oldu bebeğime?"Suat arabayı,giriş kapısının sağ yanında yükselen,işıkları söndürülmüş sadece küçük pencerelerinden belli belirsiz ışıklar süzülen küçük kilisenin kapısına park etti.Kilise,arkasındaki devasa çınar ağaçları ile olduğundan daha karanlık daha ürkütücü gözüküyordu.

Arabadan indiler.Suat,kilisenin yanındaki iki katlı eve yöneldi.Sadece alt kattaki salonun ışıkları yanıyordu.Berin,"Burası Peder Thomas'ın evi.Neden geldik buraya Suat?Lütfen bir açıklama yap.Aklımı yitireceğim."Suat ,yine Berin'in sorusunu yanıtsız bıraktı.Bahçe kapısının yanın ışıkları altında peder Thomas ve eşi Eva onları karşılamak için dışarda bekliyordlardı.Her ikisine hoş geldiniz dedikten sonra,peder Thomas ,Berin'in yüzüne yansıyan korkuyu silmek için,"Berin Hanım.Oğlunuz Boran bugün bize bir sürpriz yaptı.Kızımı, Sophie'yi, ziyarete geldi.Ayağa kalkmasını sağladı. Şimdi salondalar.Buyrun içeri."dedi.Berin hızla içeriye daldı.

Salonun,bahçeye bakan alçak büyük penceresinin sol yanındaki şöminenin başında,karşılıklı iki koltuktan birinde Boran,diğerinde güzel Sophie oturmuş ,başlarını ileri geri sallıyorlardı.Gözlerini kırpmadan bakıyorlardı.Sanki,başlarını sallayarak daha bir göz göze gelip daha bir yaklaşıyorlardı birbirlerine.Konuşup anlatamadıklarını böyle anlatıyorlardı belki de.İçeri girenlerin hiçbirinin farkında değillerdi.Boran'ın üzerinde kırmızı yuvarlak yakalı bir tişört,onun üzerinde gül kurusu uzun kollu,pantolonun üzerine sarkık,önü açık bir gömlek,altında bol kesimli bir kot pantolon vardı.Sophie'nin üzerinde Boran'ın kıyafeti ile uyumlu pembe, yakası açık,tek parça bir elbise vardı.

Berin yanlarında durdu.Fark etmelerini bekledi.Boran'ın bu kadar mutlu olduğunu görmemişti.Yüzündeki gergin çizgiler kaybolmuş,çatık kaşları düzleşmiş,gözleri engin bir deniz hareketsizliğinde bir pamuk yumuşaklığında bakıyordu güzel Sophie'ye.Aynı mutluluk bir ayna misali Sophie'ye de yansımıştı.Mavi gözleri soluk, çilli yüzünü aydınlatıyor,sarı saçlarından ışıklar saçılıyordu.Berin aralarına girmek istemedi.

Bir ara ,Boran başını sallamayı kestiğinde,önce kendilerine bakan annesini sonra içerdeki diğer kişileri fark etti.Berin yaklaştı.Küçük kafasını avuçları arasına aldı,okşadı,saçlarını,gözlerini öptü.Sonrada Sophie'ye sarıldı.Yüzünü Sophie'nin sarı saçlarına gömdü,hüngür hüngür ağlamaya başladı .Sophie'den ayrıldı .Tekrar Boran'a döndü.Yere çöktü,yer yer çizilmiş, berelenmiş iki elini avuçları arasına aldı. "Nasıl gelebildin buralara ,nasıl bebeğim?" dedi.

Peder,şöminenin önünde kurutulmak için bırakılmış ahşap,sarı çizgili,kahverengi kumaşla kaplı sandalyeyi gösterdi."Boran'ı,şu gördüğünüz sandalyeye tutunarak gelirken bahçe kapısında fark ettik.Henüz,Eva'yla kiliseden akşam temizliğini yapıp yeni çıkmıştık.Yağmur altında,ayakları çıplak,üstü başı ıslak,çamur içindeydi.Evlerimiz birbirine çok uzak değil .Ama,belli ki Boran buranın yolunu servisle gelip giderken iyi öğrenmiş.Sizi bigilendirmek için telefonunuzdan ulaşamadık.Aklımıza Suat'ı işyerinden aramak geldi."

Berin,halen şaşkın bir Boran'ın yüzüne bir üzerindeki giysilere bakıyor,içinde hüzün,endişe, korku,sevgi,özveri,mutluluk dostluk olan bir bulmacayı tamamlamaya çalışıyordu.Eva açıklama gereği duydu."Boran'ın giysileri için özür dileriz.Hepsi,Thomasın bugün doğum günü yemeğinde giymek için hazırladığı kendi giysileri"

Peder Thomas vaaz verecekmiş gibi salondakilere döndü.Hafifçe çenesini kaldırdı."Dostlar! Bugün yaşadıklarımız bir mucize.Yüce Tanrı bize çeşit çeşit hastalıklar, beraberinde türlü çeşit ilaçlar verdi.Ancak,bir ilaç ki onu tüm insanlara hediye etti.Bedelsiz,her yerde,her zaman kolaylıkla bulabileceğimiz,her hastalığı tedavi edebilen ilahi ilacı.Sevgiyi.Bugün burada sevginin iyileştirici gücünü görüyoruz.Bir yanda Boran'ı yürütüp buraya kadar getirtebiliyor,bir yanda bir haftadır yataktan kalkamayacak kadar hasta olan güzel kızım Sophie'yi ayaklandırıyor, kanı çekilmiş yüzüne,vücuduna can veriyor.Tanrı,bugün onları iyileştirirken,bizleri de ödüllendiriyor dostlar.Onların iyi hali,mutluluğu bizlere verilen en değerli ödül. Boran'ın doğum günü ve aldığımız bu ödülü beraber kutlamalıyız.Bekleyen dostlarımızı daha fazla bekletmeyelim.Onlara da anlatmalıyız bu öyküyü."dedi.

İsim Soyad:Ömer Faruk Tabar

ÖZGEÇMİŞİM

1958'de Gaziantep'te doğdum.İlk,orta ve liseyi Gaziantep'te okudum.1975 yılında Hacettepe Üniversitesi'ne girdim.1982'de Tıp Fakültesi'ni bitirip zorunlu hizmet kurası sonucu Van Tımar Sağlık Ocağı'nda iki yıl çalıştım.1984 yılında İstanbul Haseki Hastanesi Göz Kliniği'nde ihtisasa başladım.İhtisasımın son bir yılını Amsterdam Üniversitesi Göz Kliniği'nde tamamladım.Orada katarakt ve kornea transplantasyonu eğitimi aldım.İhtisasımı tamamladıktan sonra Bursa İnegöl Devlet Hastanesi'ne uzmanlık sonrası zorunlu hizmet kurası çektim.Oraya başlamadan Ağrı 200 yataklı Asker Hastanesi'nde askerliğimi yapıp İnegöl Devlet Hastanesi'ne döndüm.2010 yılına kadar orada çalıştım ve ayrıldım.Şu an İnegöl Özel Medice Hastanesi'nde göz doktoru olarak çalışmaktayım.Evliyim ve Cemresu,Ömer Cem isimli bir kız birde oğlum var.Hobilerim gezmek ve fırsat bulabildikçe yazmak.

Bu öykünün tüm hakları eser sahibi ve <http://engelliler.gen.tr> sitesine aittir. İzinsiz ve kaynak göstermeden öyküyü yayımlar hakkında yasal işlem yapılacaktır.